

Sygn. akt II CNP 30/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2014 r.
skargi Narodowego Funduszu Zdrowia w W.
Oddziału Wojewódzkiego w S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 grudnia 2013 r., sygn. akt VII Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa Narodowego Funduszu Zdrowia w W. (...)
Oddziału Wojewódzkiego w S.
przeciwko M. C.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Narodowy Fundusz Zdrowia (...) Oddział Wojewódzki w S. w skardze z 9 kwietnia 2014 r. wystąpił o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z 10 grudnia 2013 r., wydanego w sprawie z jego powództwa przeciwko M.C. o zapłatę kwoty 13.168, 68 zł z odsetkami od 20 września 2012 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w S. z 19 czerwca 2013 r. Powód zarzucił, że wyrok ten jest niezgodny z prawem, to jest w szczególności: - z art. 64 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych; - § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 15 grudnia 2004 r. w sprawie określenia szczegółowego sposobu i trybu przeprowadzenia kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 274, poz. 2723), jako przepisem wykonawczym do tej ustawy, - art. 77 ust. 1 i 6 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji z 2008 r.

Powód stwierdził, że szkoda, którą poniósł przez wydanie zaskarżonego wyroku wynosi 13.168, 68 zł, których zasądzenia sąd mu odmówił, a nadto wywiódł, iż wzruszenie tego wyroku w drodze zwyczajnych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest lokowana w grupie środków prawnych o charakterze nadzwyczajnym z tej przyczyny, że dotyczy orzeczenia o charakterze prawomocnym. Stanowi ona środek szczególnego rodzaju, gdyż przez jej wniesienie i uwzględnienie strona nie uzyskuje możliwości zmiany orzeczenia czy choćby jego wyeliminowania z obrotu prawnego, lecz jedynie prejudykat, który pozwoli jej realizować odpowiedzialność odszkodowawczą, o ile przez wydanie orzeczenia poniosła szkodę, a orzeczenie okazało się bezprawne. Z tej przyczyny skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem z prawomocnego orzeczenia nie można traktować jak alternatywy dla apelacji, skargi o wznowienie postępowania, czy choćby skargi kasacyjnej. Nie jest

to zatem środek, przy wykorzystaniu którego strona mogłaby zabiegać o dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni budzących wątpliwości przepisów mających zastosowanie w sprawie prawomocnie osądzonej i ustalenie zasad ich stosowania na przyszłość, w zbliżonych stanach faktycznych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że dla objaśnienia znaczenia pojęcia „niezgodność z prawem” prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424¹-424¹² k.p.c. należy odwołać się do celu wprowadzenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia do systemu prawnego, do sposobu skonstruowania tej instytucji w obowiązujących przepisach oraz do istoty i sensu odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 77 ust. 1 Konstytucji. Wyrok niezgodny z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c., to taki wyrok, który jest niewątpliwie sprzeczny z przepisami niepodlegającymi różnej wykładni, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo będący efektem niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Traktowanie jako niezgodnego z prawem każdego wyroku sądu ocenionego przez którąś ze stron jako wadliwy niosłoby zagrożenie dla porządku prawnego, stabilności obrotu prawnego, a co więcej - także dla swobody sądu w ocenie dowodów i stosowaniu prawa (por. m.in. wyrok SN z 5 września 2008 r., I CNP 27/08, „Palestra” 2008, nr 11-12, s. 310; postanowienie SN z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08 niepubl.; wyrok SN z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; postanowienie SN z 13 grudnia 2005 r., II BP 3/05, OSNP 2006, nr 21-23, poz. 323; wyrok SN z 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 351).

W niniejszej sprawie spór między stronami koncentrował się wyłącznie wokół tego, czy na powódzie powiazanym stosunkiem umownym z pozwaną ciążył obowiązek zaawizowania jej zamiaru przeprowadzenia kontroli sposobu, w jaki wykonuje umowę, jak o tym stanowi art. 77 ust. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Powód utrzymywał, że przepis ten nie ma zastosowania do jego relacji umownych ze świadczeniodawcami, a pozwana prezentowała pogląd przeciwny. Sądy obu instancji opowiedziały się za trafnością argumentacji przytaczanej przez pozwaną, szczegółowo motywując swoje stanowisko w związku z wykładnią art. 64 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej

finansowanych ze środków publicznych i § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 15 grudnia 2004 r. w sprawie określenia szczegółowego sposobu i trybu przeprowadzenia kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych w związku z art. 77 ust. 6 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Jeśli nawet pogląd prawny wrażony przez te Sądy jest dyskusyjny, to z całą pewnością nie był odosobniony w chwili wydawania zaskarżonego orzeczenia, nie tylko w praktyce najwyższych organów administracji, lecz i sądów powszechnych, o czym świadczy korespondencja pomiędzy tymi organami złożona do akt sprawy oraz odpisy orzeczeń wydawanych w sprawach o zbliżonym przedmiocie. Skoro w chwili wydawania zaskarżonego wyroku wykładnia powołanych wyżej przepisów i określenie ich wzajemnego związku budziły wątpliwości, a jednym z rozważanych wariantów rozwiązania tych problemów był ten, do którego odwołały się Sądy obu instancji orzekające w niniejszej sprawie, to nie można zasadnie twierdzić, że orzeczenie wydane przez te Sądy jest sprzeczne z prawem w znaczeniu ustalonym wyżej.

Przytoczone wyżej okoliczności już *prima facie*, bez potrzeby przeprowadzania pogłębionej analizy prawnej zaskarżonego wyroku, usprawiedliwiają tezę, że skarga powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie może być uwzględniona (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2001 r., I PKN 794/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 412; z 6 lutego 2009 r., I BP 19/08, LEX nr 746163; z 14 kwietnia 2008 r., I BP 1/08, LEX nr 470957).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.